Heřmanický občasník

Nejen pro občany Heřmanic

Ročník 8. Číslo 3. Červenec 2018

Milí čtenáři,

máme za sebou polovinu roku, v němž si připomínáme 100. výročí vzniku Československé republiky. Žákům a studentům začínají zasloužené prázdniny, jejich rodiče třeba čeká ještě zaslouženější dovolená. Babičkám zase přibude radostí z vnoučátek, kterých si během školního roku zase až tak moc neužijí. Někteří vycházející žáci a studenti se zároveň budou připravovat na střední nebo vysoké školy. A budoucí prvňáčci se již určitě těší a jsou zvědaví, jak to ve škole vypadá. Přejeme jim, aby jim to vydrželo, paní učitelka na ně byla, jak jinak, hodná a oni zase zlobili co nejmíň.

My, kteří již máme toto vše za sebou, se můžeme zamyslet nad tím, jak ta polovina roku proběhla, co zajímavého se událo, co se podařilo a co ne. To ale ponechám na každém z nás. Na hodnocení za obec je sice ještě brzy, ale už nyní můžeme s jedním začít. Heřmanice se opět přihlásily do soutěže Obec roku a 6. června nás navštívila krajská hodnoticí komise, aby se přesvědčila, co se nám zase podařilo a jak naše obec opět nabyla na kráse. A jak to dopadlo? Na to si asi budeme muset ještě nějakou dobu počkat.

oba

Z historie obce a okolí – Willy Effenberger

Heřmanický Svazarm
2. část

Jak jsem již uvedl v první části, nenašel jsem žádný písemný záznam o založení Svazu pro spolupráci s armádou v Heřmanicích. Začnu tedy tím, jak jsem sám získal první poznatky. Bylo to v Odborném učilišti pracovních záloh ČKD Praha Libeň. Po teoretické přípravě jsme se zde zdokonalovali v praktické výuce. Začali jsme vyrábět věci pro denní potřebu, bylo to asi v roce 1953. My nástrojaři, spolu se svářeči a kováři, jsme byli zařazeni do skupiny učňů vyrábějících železné díly potřebné pro zhotovení malorážkové a pistolové střelnice v půdním prostoru nad hlavní administrativní budovou. Byla to pravděpodobně první osvětlená střelnice se vším vybavením v republice. A právě tam začala moje činnost ve Svazarmu.

Ten se ovšem v té době teprve rozvíjel, bylo proto málo peněz na jeho činnost, především na náboje. Pochopitelně je přednostně dostávali zejména dospělí střelci a na nás zpočátku zbylo jen zdokonalování v branné přípravě. Ta byla opravdu dost tvrdá, takže později na základním vojenském výcviku jsem si připadal jako na rekreaci. Ale zpět k učňovským letům.

Náš učitel tělesné výchovy si mě vyhlídl a přemlouval, abych vytvořil družstvo pro Dukelský závod branné zdatnosti. Zejména pro mladší čtenáře dodávám, že šlo o přespolní běh s malorážkou na zádech, střelbou a hodem granátem. V zimě se potom pod názvem Sokolovský závod branné zdatnosti běhal na lyžích a byl to vlastně předchůdce dnešního biatlonu.

Na ubytovně Fišpanka ve Vysočanech se mi podařilo získat další zájemce, a protože tam byli ubytováni pouze venkovští učni, dali jsme si jako motto našeho snažení „Dneska venkovští balíci válí“. Prahu jsme opravdu přímo převálcovali a stali se v letech 1955 a 1956 mistry republiky. Deník Mladá fronta o nás psal v superlativech a zveřejnil i fotografii naší hlídky.

Pro Sokolovský závod jsem ale neměl správnou motivaci, a tak jsem přešel do rukou státní trenérky Buriánové, která z nás chtěla udělat gymnasty. Trénovali jsme tvrdě v tělocvičně Sparty v Korunovační ulici na Letné a připravovali se na přebory republiky, které se konaly v rámci spartakiády 1956. Byli jsme vybráni do sekce olympijský čtyřboj, který se skládal z prostných, cvičení na hrazdě, bradlech a koni. Ve finále jsem byl po třech disciplínách na 6. místě, ale pokazil jsem cvičení na koni. Přesto jsem skončil na čestném 11. místě. Protože jsem ale člověk soudný, musím upřesnit, že jsem byl druhý od konce.

Blížil se konec mé výuky černého řemesla. V té době mě do týmu fotbalového dorostu přijal trenér Josef Šťastný, bývalý obránce sparťanského béčka, a postavil mě na levé křídlo. Po zranění jsem byl pověřen funkcí technického vedoucího. Vyhráli jsme potom jasně přebor učilišť, rovněž tak i krajů. Ve finále jsme remizovali s Hradcem Králové a stali se přeborníky ČSR. Za odměnu jsme si mohli zahrát se sparťanskými juniory. Ten zápas jsme sice prohráli 2:4, ale to nám nevadilo. Mohli jsme se těšit na ligový zápas Sparty s Kladnem, který slavnostním výkopem zahajoval fotbalový idol Pražanů i celé republiky Pepi Bican.

Po složení učňovských zkoušek jsme byli s Petrem Vaňkem přiděleni do místa bydliště. Své zkušenosti, získané za tři a půl roku, jsme v továrnách ve Frýdlantě měli možnost využívat po celý život. Oba jsme se vedle práce věnovali radioamatérskému koníčku, Péťa kromě toho cvičení a cvičitelství v Sokole Heřmanice, já zase hlavně fotbalu. V Dětřichově jsme založili FC Viktoria klub. Ale hlavně jsem se začal věnovat organizované turistice, které jsem zůstal věrný dodnes.

Přátelství s Petrem Vaňkem nám vydrželo po celý život až do jeho skonu, spolu jsme se radovali, když se nám podařila jakákoliv akce ve Svazarmu nebo v Sokole.

Třetí pokračování už bude doopravdy o činnosti Svazarmu v Heřmanicích.

Willy Effenberger

Červený kříž v Heřmanicích

Pokoušel jsem se zjistit, jak to všechno v Heřmanicích začalo. Dvě dostupné kroniky začínají až od roku 1973. První zápis v nich je výstřižek z okresních novin Vpřed s názvem Nejlepší v obci. Z článku vyjímám: „Místní skupina Českého červeného kříže v Heřmanicích na Frýdlantsku má 64 členů, převážně mladých. Jen za rok 1972 získala 25 dárců krve. Je to jedna z nejaktivnějších skupin v celém libereckém okrese. Skupina ČČK z Heřmanic, které jsou osadou obce Dětřichova na samé hranici s Polskem, obdržela mimo jiné čestné uznání rady ONV a OV Národní fronty za vzorné plnění volebního programu.“ Z toho je naprosto patrné, že organizace ČČK musela mít za sebou dost bohatou činnost.

Požádal jsem o pomoc ředitele Oblastního výboru ČČK v Liberci, ale ani v archivu jsme tam nenašli naprosto nic. A protože z těch, kdo stáli u zrodu této organizace, už není nikdo mezi námi, musíme se spokojit jenom

s několika jmény, jak si je pamatují třeba pan Zdeněk Pavlíček a Willy Effenberger. Nejvíc se objevuje jméno Alma Mužáková. I ve zmíněném novinovém výstřižku je jmenována v souvislosti se sběrem léčivých rostlin a – cituji – „75letá Alma Mužáková je jednou z nejpilnějších a už léta poskytuje potřebným první pomoc a dává příklad ostatním, mnohem mladším členům skupiny ČČK“.

Ale teď dáme slovo paní Marii Bufákové: „Když za mnou přišly členky Českého červeného kříže, pamatuji si, že to byly paní Kadlecová, Pasejková, Krajhanzlová, Pričínská a Štěpánková, abych převzala vedení ČČK v Heřmanicích, dlouho jsem se nerozmýšlela. Poděkovala jsem jim za dosavadní práci a funkci přijala. Přidali se k nám paní Zadáková, Pavlíčková, Máková, Štěpánová, Vosecká, Škorčíková, Listopadová, Pešáková a Miloš Vojáček. A to byl vlastně nový výbor ČČK v Heřmanicích. Jako hlavní zaměření další činnosti, kromě dosavadních aktivit, jsme si stanovili především pracovat s mládeží. Myslím, že s odstupem času mohu říct, že se nám to dařilo. Ale o tom bude řeč později.“

Hned zpočátku bylo zřejmé, že pro další činnost skupiny bude nejdůležitější mít na to. Neboli, jak říká paní Bufáková, mít na to korunky. Protože žádní sponzoři nebyli, bylo nutno si na činnost vydělat. Tak se do toho hned pustili. Kromě pořádání tanečních zábav si pomáhali především sběrem kamene, pomocí při žních, úklidem slámy a také sběrem léčivých bylin. Nemalou práci odvedli při úklidových pracích, například v okolí občanského výboru, vlakové zastávky a za osvětovou besedou, kde jim pomáhali i příslušníci PSVB pánové Bufák, Vršovský, Vojáček a Macháček. U hraničního oddělení upravili záhon podél cesty, osadili ho kytičkami a o ty potom pečovali. Pomáhali také v Dětřichově při zakládání hřiště.

Vydělané peníze potom vložili do péče o dorost ČČK, přičemž hlavním úkolem bylo proškolit mladé zdravotníky pro I. a II. stupeň zdravovědy. Velice jim při tom pomohl MUDr. Konstantinov z frýdlantské nemocnice, který nikdy neodmítl pomoc

a do Heřmanic často jezdil. A co víc, děti ho měly velmi rády. To vše se kladně projevilo ve výsledcích proškolení. Paní Košková z Okresního výboru ČČK v Liberci zase přivezla „Andulu“, na které učila místní dorost masáž srdce a umělé dýchání. Potěšilo také, že sem přijelo i hlavní vedení OV ČČK z Liberce. Zajímavé a poučné přednášky pro dospělé měl doktor Nedvídek z frýdlantské nemocnice.

Příště si budeme povídat o zážitcích z táborů pro děti.

oba

Houbařské okénko

Na svých houbařských toulkách po okolí Heřmanic jsem často narazil na Danu Štěpánovou. To byla vyhlášená houbařka. Vždy měla plný košík a na dotaz, kde to našla, lakonicky odpověděla: „Tam v lese.“ A ukázala na „Obecňák“.

Obecní les, zvaný Obecňák, je pravý houbařský skvost této příhraniční obce. Je to ostrůvek mnohodruhového lesa uprostřed zeleně. Borový les přechází do smrkového porostu a ten na jihu v březový hájek. Na západě u hranic můžete kromě starých borovic najít dubové háje.

A tak tady o pestrost hub není nouze. V borovém porostu jste mohli nalézt pravé borové hřiby, klouzky, syrovinky a kotrče. V dubovém remízku byli již v červnu k mání dubáci a holubinky zelené i mandlové. Na opačné straně lesa, pod pyšnými smrky, se bělalo pravými hřiby smrkovými, poddubáky a liškami. Na závěr vaší houbařské výpravy jste mohli na jižní straně lesa pod břízkami nalézt křemenáče a kozáky.

Ano, takový byl Obecňák a takový snad zůstane, navzdory skleníkovým efektům a unikání spodních vod. Vážme si proto každého pěkného houbařského úlovku v podobě třeba překrásného hřiba borového. Nebude tomu tak vždy. Nebudete-li mít náhodou zrovna ten den štěstí, nezoufejte! Může se vám stát, že při návratu z lesa domů najdete najednou na své zahradě pod břízkami pětadvacet krásných kozáků březových, kterých jste si ráno nevšimli. Tak, jako se to stalo redaktorovi tohoto listu.

A na závěr jeden houbařský recept z pozůstalosti babičky Procházkové z Heřmanic:

Škvarková pomazánka s houbami:

300 g vepřových škvarků
200 g hub naložených v octovém nálevu
1 cibule
1 zelená paprika
pepř, kmín, česnek

Škvarky, opláchnuté houby, oloupanou cibuli, očištěnou papriku a česnek semeleme, přidáme koření a dobře promícháme. Podáváme na chlebu.

Dobrou chuť a hezké houbařské zážitky přeje

František Čermák, heřmanický rodák

Co jste, hasiči...? Ivana Frankelová

Milí čtenáři,

po dlouhém zvažování jsme se (naše čtveřice) rozhodli, že vám poskytneme tabulku s výsledky našich mladých hasičů. Tak se pohodlně usaďte a můžeme se do toho dát.

Mladí hasiči:

21. 4.	Krásnoleský víceboj	5. místo
12. 5.	O štít města Frýdlantu	1. místo
19. 5.	Obvodové kolo hry Plamen	5. místo
10. 6.	O pohár velitele SDH Řasnice	4. místo

Ještě děti zvládly vytvořit čarodějnici, ozdobit máj a podílely se na projektu Český den proti rakovině, kdy náš sbor vybral 17 091 Kč. Co se ale týče celorepublikové výše vybrané částky, tak to je přes 19 miliónů Kč. Dobrovolníkům moc děkujeme a vám, co jste si kytičku od nás koupili, děkujeme za podporu.

Dorost:

Dne 21. 4. se dorostenci účastnili soutěže **Krásnoleský víceboj**, kde měli štafetu 100 m překážek, opičí dráhu a šplh po laně. Jednotlivé disciplíny nebudeme popisovat, má to několik důvodů: mnoho popsaných stránek, navíc bychom se v tom zamotali, ale pokud to někdo bude chtít vysvětlit, tak se zeptejte jednoho člena a on vám to vše vysvětlí.

Umístění:

K. Hrnčířová	10. místo
J. Listopad	19. místo
J. Kohout	10. místo
J. Hrnčíř	9. místo
D. Kotva	2. místo

(za SDH Dětřichov)

Pět členů se dne 26. 5. účastnilo **okresního kola hry Plamen**. Na závodníky čekal dvojboj (proskočit okno a přenést hasicí přístroj), testy a 100 m překážek (bariéra, kladina a hadice s rozdělovačem). Popisovat vám tuto disciplínu nebudu, protože se na podobnou akci (60 m překážek) můžete přijít podívat 1. 9. do Heřmanic na plac za hasičárnu. Ale abychom se vrátili k dorostu.

Testy se, až na dva členy výpravy, povedly všem. Štafety celkem ušly. Jeden ze členů měl problém překonat 2m bariéru (druhý pokus byl lepší), jeden člen měl zase problém s tím, že odpojil proudnici dřív, než to zkontroloval rozhodčí (zde je problém trenéra, i když jemu to přijde naprosto normální a přirozené).

Po celodenním paření na sluníčku přišla sladká odměna ve formě zmrzliny. Největší sranda nastala ve chvíli, kdy se všichni začali házet do vody. Došlo i na trenéra, nebojte se... Bránil se tvrdě, usilovně, a dokonce i vyjednával, ovšem přes veškeré úsilí šel do vody.

Umístění:

K. Hrnčířová 7. místo
J. Listopad 9. místo
J. Kohout 8. místo
D. Kotva 9. místo
J. Hrnčíř 5. místo

Dne 10. 6. proběhlo **krajské kolo hry Plamen** v Jablonci nad Nisou. I náš sbor měl na této soutěži zástupce a tím byl J. Hrnčíř, který skončil na 9. místě z 10 jednotlivců v kategorii starší dorost. Někdo může říct, že to není žádný super výsledek, ale ruku na srdce, kdo z vás se tak daleko dostane? Moc vás nebude, a proto J. Hrnčíři moc gratulujeme za to, jak perfektně reprezentoval nás sbor, ale i vesnici.

JSDH (jednotka sboru dobrovolných hasičů):

Seznam výjezdů za poslední tři měsíce:

14. 5. Pomoc při požáru v Jindřichovicích pod Smrkem
15. 5. Odstranění vyvráceného stromu nad rybníkem
30. 5. Pomoc při hašení lesního požáru v Dubé na Českolipsku

Dospělí:

Seznam zajišťování občerstvení na sportovních a kulturních akcích:

30. 4. Čarodějnice
5. 5. CTIF
19. 5. Obvodové kolo hry Plamen (MH)
2. 6. Okresní kolo hry Plamen (MH)
3. 6. Dětský den

Mezi další akce patří ještě námětové cvičení, které proběhlo 6.-7. 4. v Dětřichově a jeho tématem byl požár budovy a evakuace osob, a dále např. účast na festivalu Re:publika, který se pořádal v Brně. Náš vlajkonoš odjel pro pamětní stuhu k výročí 100 let republiky. Na této akci byly ještě další čtyři sbory z Libereckého kraje.

I nadále se pracuje na hasičské zbrojnici a na nově pořízeném autobusu (pro hnidopichy: tento autobus jsme dostali od Celní správy).

Jak už jste si mohli sami všimnout (neboť tamtamy fungují), do hasičské zbrojnice nabořil automobil, který způsobil značné škody. Několikaroční práce hasičů na zvelebení a úpravě zázemí pro jednotku, ale i pro soutěžící požárního sportu je vniveč. Co je ale na tom všem nejvíce smutné, je to, že symbol hasičské zbrojnice, krásný zelený Soptík, tuto nehodu nezvládl. Zbyl z něho špalek. Snad další řezbářské sympozium přinese nového Soptíka.

Na co se můžete těšit o prázdninách? Chlapi se rozhodli letos absolvovat akci Superpohár. Celá akce je zaměřena na požární útok. Osm sobot, osm útoků, čtyři měsíce, pach spáleného benzínu, řev stříkaček, mnoho litrů vody, rychlé nohy, super výsledky, ale i pěkné body do tabulky, to je Superpohár. A už 7. 7. je první závod v Bulovce!! Přijeďte podpořit naše koně i vy.

A hned po prázdninách 1. 9. bude na hřišti za hasičárnou 60 m překážek pro mladé hasiče s názvem Heřmanické šedesátkování.

Jelikož byla uzávěrka, tak se nám do tohoto čísla nevešla ještě jedna akce, a tou je O pohár starosty obce Kunratice (také útoky), proto se o této akci a umístění mužů rozepíšeme v dalším občasníku.

TJ Sokol – cvičili jsme pro radost, pro zdraví – Dáša Judlová

TJ Sokol Heřmanice – roky 1973, 2018

Rok 1973 – skladba Pružná mladost

Odpočinek po vystoupení

V roce 1972 jsme se rozhodly (14 cvičenek, 1 cvičitelka) nacvičovat skladbu, která se jmenovala Pružná mladost. Náplň vycházela z prvků moderní gymnastiky, postupně se zapojovaly jednotlivé svaly a cvičení vedlo ke správnému držení těla. Počítaly jsme s nácvikem v jednotě a v roce 1973 s vystupováním na Tělovýchovných slavnostech v Liberci, Hrádku nad Nisou, Bakově nad Jizerou a v České Lípě. Náčiním byly pružné gumové pásy, bylo potřeba dostatek prostoru a trpělivosti při nácviku. Nacvičovaly jsme v přírodě a na sále v „Osvětě“, neboť jsme potřebovaly dostatek prostoru. Také jsme jezdily do Liberce na nácvičné, kde jsme společně s ostatními jednotami zkoušely skladbu podle hudby.

Cvičení jsme předvedly na oslavě MDŽ v Heřmanicích a pak postupně následovalo vystupování společně s ostatními cvičenkami TJ v jednotlivých městech na tamních stadionech. Psali o nás i v tisku. Velmi zdařilá byla Tělovýchovná slavnost v Hrádku nad Nisou. Tři tisíce diváků tleskalo 1 240 cvičencům a cvičenkám různých skladeb. Velmi nápaditá byla sestava starších žákyň s pětimetrovými gumovými pásy, kterou nacvičilo 340 děvčat. Pohybem a mládím rozkvetl také stadion v České Lípě, kdy opět starší žákyně představily obecenstvu půvabnou skladbu. Skladbu nacvičovaly cvičenky Táňa Maršounová, Jindra Konečná, Jana Vaňková, Alena Lesáková, Dáša Pešáková, Dáša Jehličková, Helena Reinhardtová, Eva Vostálová, Božena Stoklásková, Lída Konečná, Líba Pavlíčková, Zuzana Buriánková, Věra Jersáková, Helena Stoklásková a cvičitelka Dáša Judlová. Uplynulo právě 45 let (1973-2018) od nácviku a vystupování.

Tělovýchovná slavnost 1973 - vystoupení (obě fotografie)

V dalších letech se část z této skvělé party zúčastňovala okresních soutěží ve sportovní gymnastice. Jako jediná vesnická TJ jsme se většinou umisťovaly na 4. místě v soupeření s městskými cvičenkami. Pěkný bodový výsledek se pohyboval mezi 33,5-35,5 body ze 40 možných. Na závody jezdily Jindra, Zuzana, Lída, Helena, Dáši a Táňa.

Setkání po 45 letech – rok 2018

Dne 3. 5. 2018 se uskutečnilo setkání bývalých cvičenek po 45 letech, které se vydařilo. Většina se zúčastnila, nepřišly jen ty, které měly zdravotní potíže nebo je jejich bydliště velmi vzdálené. Prohlédly jsme si kroniky, hledaly jsme se na letitých fotografiích, pátraly v paměti, kdy jsme 5 m dlouhé a 3 cm široké gumy přeskakovaly, podlézaly… Skvělá parta, která na pohyb nezanevřela, ráda cvičila, byla kamarádská, skromná, slušná, vynikala pohybovými dovednostmi, by se zase ráda sešla. To je hezké.

Vzpomínky

Milá paní bývalá cvičitelko,

mnohokrát Vám děkuji za příjemné překvapení a pozvání na vzpomínkovou akci z dob dávno minulých, z dob našeho dětství a časů strávených v TJ Sokol Heřmanice. Vrátily se mi vzpomínky na dětství, kdy jsme se pod Vaším vedením společně s dalšími dětmi scházely v tělocvičně, kde jsme jednou týdně 2 hodiny cvičily na tehdy dostupném nářadí a pak také reprezentovaly TJ Sokol Heřmanice na různých závodech. Nebo také venku na hřišti jsme hrály různé míčové hry a jezdily plavat do tehdejších „Lázní“ v Liberci. Ale vyvrcholením všeho byl nácvik skladby Pružná mladost s pětimetrovou gumou a poté společná velká vystoupení a předvedení skladby na stadionech v Liberci, Hrádku, Bakově a České Lípě. Byl to obrovský zážitek. Při pohledu na fotografii je až neuvěřitelné, že je to již 45 let. Za tyto chvíle Vám patří obrovský dík, protože jste to byla Vy, jako naše cvičitelka, která se musela nejdříve skladbu s cvičením naučit a nastudovat a posléze vše naučit nás. Bez Vás by se to nikdy neuskutečnilo. Skladbu jsme nacvičovaly v Kulturním domě v Heřmanicích, protože s pětimetrovou gumou jsme potřebovaly hodně místa a do tělocvičny bychom se nevešly. Byly to krásné časy. V dnešní internetové době je mi dětí docela líto, že si dětství neužijí jako tehdy třeba my. S ohlédnutím zpět – v obci tenkrát fungoval i ČSČK (Československý červený kříž), Mladý strážce hranic, Svazarm, Svaz požární ochrany (dnes hasiči). Lidé si tehdy byli mnohem blíž, byli k sobě upřímnější a otevřenější, ale to už je o něčem jiném, i doba je jiná…

S pozdravem Zdar! *bývalá cvičenka Táňa Maršounová*

Milá Táňo,

děkuji Ti za vzpomínky na společné chvíle strávené v Sokole. Je neuvěřitelné, že přestože uplynulo 45 let od nácviku skladby, vše si pamatuješ (průběh nácviku, názvy měst, kde jsme vystupovaly, způsob použití náčiní…). Chodila jsi pravidelně do cvičebních hodin, reprezentovala TJ v různých soutěžích, především ve sportovní gymnastice v okresním měřítku. Děkuji. Skromnost, slušnost… Tě ani po 45 letech neopustily.

S pozdravem Nazdar! *bývalá cvičitelka Dáša Judlová*

Příspěvek TJ Sokol Heřmanice vychází právě v čase, kdy probíhá XVI. VŠESOKOLSKÝ SLET, kde se představí hromadné skladby ČOS. Ať vše dobře dopadne!

Mezinárodní kynologický workshop s tematikou vyhledávání tabáku

Frýdlant a Heřmanice 19.-22. března 2018

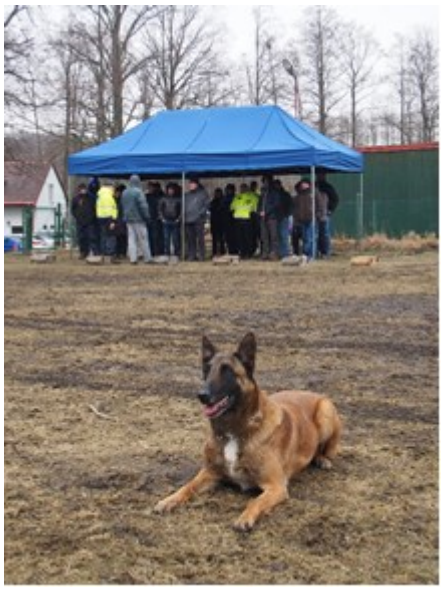
Ve dnech 19.-22. března 2018 proběhl ve Frýdlantě a v Heřmanicích mezinárodní kynologický výcvikový seminář s tematikou vyhledávání tabáku a dalších komodit. Akce byla koncipována jako pilotní workshop zaměřený také na praktickou stránku služební kynologie celních správ a její účastníky tvořili kromě českých celních psovodů a instruktorů také jejich kolegové z dalších 14 států EU a představitel Celní správy Turecka.

V úvodu čtyřdenního semináře absolvovali jeho účastníci dvě odborné přednášky. Kynolog GŘC Tomáš Krutina představil jak ve své prezentaci, tak následně při praktických ukázkách přímo se služební fenou Ceisy Mega taktiku prohledávání za pomoci služebních psů vycvičených pro detekci pachu včetně kladů a záporů různých způsobů vedení psa při vyhledávání cílového pachu. Jako zvláštní host semináře pak vystoupil mezinárodně uznávaný kynologický odborník Mark Rispoli ze společnosti Makor K9 (USA), který přítomným představil nové trendy v technikách vyhledávání i v metodách výcviku služebních psů.

Dalším bodem odborného programu mezinárodního setkání byly pak prezentace jednotlivých účastníků semináře, jejichž hlavním cílem bylo představit základní údaje týkající se služební kynologie jednotlivých celních a finančních správ (Rakousko, Chorvatsko, Kypr, Estonsko, Finsko, SRN, Řecko, Irsko, Lotyšsko, Nizozemí, Slovensko, Slovinsko, Velká Británie a Turecko). Protože všechny pečlivě připravené prezentace nabídly konkrétní informace o způsobu a nástrahách výcviku služebních psů jednotlivých kategorií, nasazování služebních psů do výkonu

služby i zajímavé záchyty, stejně jako nejnovější trendy v pašování tabáku a dalších komodit, rozvinula se již v průběhu prezentací živá a podnětná diskuze, v níž účastníci workshopu přirozeně pokračovali i po skončení odborné části programu v rámci večerních společenských aktivit. Díky bližšímu seznámení kynologů z jednotlivých zemí došlo také k výměně vzájemných kontaktů, které se budou využívat pro rychlé sdílení informací např. při pohybu pašovaných komodit z jedné země do druhé.

Praktické zaměření workshopu znamenalo také to, že část programu tvořila přímo práce se služebními psy. Celý úterní program tedy proběhl navzdory mrazivému počasí ve venkovních prostorách hotelu Antonie a při praktických ukázkách výcviku a nasazení služebních psů se zde vystřídali psovodi a instruktoři celních a finančních správ ČR, Rakouska, Chorvatska, Estonska, Řecka a Slovenska. Praktické ukázky výcviku služebních psů vč. zásahu za využití psů obranných pak účastníci semináře zhlédli také v rámci návštěvy Výcvikového zařízení služební kynologie Celní správy ČR v Heřmanicích.

Při závěrečném zhodnocení se účastníci workshopu jednohlasně shodli na tom, že jim přinesl spoustu praktických informací, tipů a poznatků jak ohledně výcviku služebních psů, tak při jejich nasazování ve výkonu služby. Budeme doufat, že štafetu organizace praktických workshopů převezme některý ze zahraničních kolegů a že se za účelem tolik potřebné výměny zkušeností a informací v oblasti služební kynologie vypravíme zase my za nimi.

Martina Strnadová

18., 9. a 9. mistrovství psovodů služebních psů Celní správy ČR ve vyhledávání drog a tabáku a v kategorii obranný

Heřmanice
12.-15. června 2018

Jedna z disciplín šampionátu v kategorii obranných psů, likvidace výtržnosti v místnosti, se odehrávala v Dětřichově v areálu bývalé mateřské školy

Disciplína vyhledávání drog v zavazadlech probíhala v malebném prostředí - na louce za hasičskou zbrojnicí. Fotografie zachycuje moment, kdy psovod CÚ pro Královéhradecký kraj Jiří Bartl odměňuje služební fenu Bonnie míčkem za úspěšný nález 5 gramů hašiše.

Vítězové v kategorii vyhledávání drog: 1. místo obsadil psovod Jiří Bartl s fenou Bonny, 2. místo Bohumil Kovářík s fenou Bonnie a 3. místo Pavel Kalianko se psem Achillem

Heřmanické kukátko - Alena Lennertová

Přinášíme opět krátký report z činnosti klubu v uplynulém čtvrtletí.

Od března do května jsme si dali trošku pauzu, jarní únava se nejspíš projevila i v našem měnícím se týmu. Abychom sebe i návštěvníky co nejlépe motivovali, zorganizovali jsme další díl **Kulinária**, tentokrát skutečně jarní, na sklonku května. Zvolili jsme téma „slané i sladké palačinky“. Naštěstí jsme se domluvili na malých domácích testech u receptů, které se nám zdály zajímavé, a skutečně to bylo potřeba. Mohli jsme tak minimalizovat škody na surovinách i chuťových buňkách. Na veřejnost šly už pak jen osvědčené neboli doporučené varianty. Servírovali jsme čtyři druhy těst, slané, sladké, bezlepkové i s běžnou pšeničnou moukou. No a náplně byly senzační. Kromě tradičních domácích džemů jsme přidali například i slaný karamel, na slané verzi nejvíce frčel bylinkový tvaroh. Setkání s novými chutěmi a opět v trochu jiném složení bylo moc fajn. Připojte se zase v létě a uvidíte sami ☺.

Jen o pár dní později, o víkendu a v následujícím týdnu, jsme trochu narychlo, ale s velkou energií mnoho hodin věnovali výrobě „**hmyzího hotelu**“. Je to druhý z několika prvků takzvaného **ekohřiště**, které v budoucnu poroste v prostoru mezi hasičskou zbrojnicí a dětským hřištěm. V sousedství hotelu je zabudován mini hmatový chodníček, což byla shodou okolností první klubová akce, se kterou jsme přišli. Zásadní změnou byla mužská přesila v týmu. Bylo fajn vidět chlapy pracovat s nástroji, které by ženy sotva udržely v ruce. Role žen a dívek v prvních fázích byla jasná, občerstvovací, povzbuzovací. Později jsme se mohly připojit k „zařizování“ hotelu a závěrečným dekoračním pracím. Setkávali jsme se operativně a ve složení „kdo šel kolem nebo měl zrovna čas“. Asi čekáte, že se dozvíte o hotelu víc, ale víte co? Smysl a účel environmentálních prvků si můžete přečíst přímo na místě, na zadní straně hmyzího sídliště. Udělejte si procházku a posuďte sami, zda se práce zdařila. Já zde jen

připomenu a poděkuji všem, kteří se etapového workshopu zúčastnili: Martin Hubený, Matěj Švarc, Pavel „Kašpárek“ Pfeifer, Patrik Reinhardt, Vladimír Stříbrný, Jan „Kryton“ Krajčovič, Ondřej Mužík, Pavlína Reinhardtová, Simona Benešová, Alena Lennertová, Kristýnka, Kája a Pepinka.

V červnu jsme již potřetí otevřeli **Filmový klub V Podkroví.** Tentokrát ale pro cestovatelské promítání autorských fotografií Dáši Čadkové. Během středečního večera jsme se přenesli do Aveyronu, oblasti v jižní Francii, která nás upřímně nadchla svou téměř nezměněnou středověkou krásou a nádhernou vápencovou krajinou. O perfektně připravený komentář k historii i současnosti se postarala Dáša, ostatní „z klubu“ zajistili občerstvení pro hosty v duchu francouzské kuchyně. Nechybělo ani víno z Pálavy ☺. Moc jsme si to užili a těšíme se někdy v budoucnu na další pokračování, třeba z exotičtějších dálek.

Nedávno, když jsem přemýšlela, jak představit smysl a činnost klubu hodnotitelské komisi soutěže Vesnice roku, došlo mi, v čem vidím význam těchto setkávání. Pro mě je nejvíce zajímavé hledat a nabízet možnosti, kde se můžou setkávat starousedlíci s novými, nepůvodními obyvateli vesnice. Tvořit příležitosti, díky kterým by se mohli lidé vzájemně poznat. Není jednoduché někam se přistěhovat a cítit se přirozeně dobře, chce to mnoho času a odvahy „zapadnout“. Bylo by skvělé, kdyby se to dělo přirozeně, samo od sebe, ale někdy to tak není. SPOK je veřejnou zahradou, dílnou, kuchyní, jídelnou i obývacím pokojem pro všechny, kdo chtějí přijímat nové nápady, zážitky, zkušenosti a přátele či známé. A já jsem to naposledy přímo zažila během setkání v podkroví. „Jsem rád, že jsem vás poznal, a vítám vás v Heřmanicích,“ pravil pan Novotný Dáše Čadkové. A to bylo „to vono“…

Za SPOK Simona Benešová

V následujících měsících kromě pravidelného Kulinária a Filmového klubu plánujeme:

Tvořivá dílna a herna pro děti i dospělé na Dřevosochání 2018.

Výměna sazenic zkušených zahrádkářů i začínajících pěstitelů.

Soutěž Vesnice roku 2018

Letošního ročníku krajské soutěže se zúčastnilo 14 obcí Libereckého kraje, mezi nimi i Heřmanice.

Krajská hodnotitelská komise soutěže Vesnice roku navštívila naši obec ve středu 6. června odpoledne. Přijelo 7 členů z několika hlavních pořadatelských a spolupracujících subjektů. Jednalo se o zástupce Spolku pro obnovu venkova ČR, Ministerstva pro místní rozvoj, Libereckého kraje – Odboru regionálního rozvoje a evropských projektů, Územního odborného pracoviště Národního památkového ústavu, Svazu knihovníků. Předsedou komise byl starosta obce Prysk, místopředsedou starosta obce Kruh.

Na obecním úřadě je přivítal starosta, několik členů obecního zastupitelstva a knihovny, během dne se hosté setkali s občany a zástupci místních sdružení a spolků. Po krátké prohlídce budovy a zázemí úřadu jsme hasičskou avií vyhlídkovým tempem projeli vesnici od západní hranice až ke kulturnímu domu. Během jízdy vyplnil pan starosta čas komentovanou prohlídkou současného stavu obce, kterou doplnil o historická fakta a upozornil na architektonické i krajinotvorné zajímavosti. Členové komise se nejvíce zajímali o projekt rekonstrukce vlakového nádraží, obecních bytů, opravy rybníka, instalace topení v kulturním domě a vznikající turistické a vzdělávací prvky v obci. Komisi byla představena rozvojová dokumentace, hovořilo se o plánech do budoucna, jak trvale a udržitelně rozvíjet obec a život v ní. Formou fotodokumentace, kronik a malé výstavy jsme shrnuli kulturní a společenskou činnost uplynulého roku i historii obce.

Jelikož jsme během středečního dne byli poslední hodnocenou obcí, hosté rádi po oficiální prezentaci přijali nabídku velmi lákavého a osvěžujícího občerstvení v kulturním domě. V méně formálním duchu pokračovali v diskusích k tématům, která je osobně zajímala. Atmosféra byla milá a troufám si říci, že naši hosté prožili v Heřmanicích příjemné odpoledne. Teď už zbývá jen držet si palce, ať se snaha všech přetaví v dobré hodnocení a snad i ocenění. Vyhlášení krajského kola soutěže bude v průběhu srpna.

Simona Benešová

Ve čtvrtek 24. 5. proběhla akce pro místní seniory, kdy jim zahrála kapela Heřmánek. Všichni si zazpívali trempské písničky a zavzpomínali na své mládí při táboráku s kytarou. Hodinka utekla jako voda a všichni odcházeli se skvělou náladou domů.

Dětský den ve fotografiích

Různé soutěže, které jste museli splnit. Každé prošlé stanoviště bylo zaznamenané na kartičku.

Ukázka poslušnosti psů v podání ZKO Vratislavice

Lanovka, plechovky, ale hlavně pěna!!!! Ta měla největší úspěch.

Všem sponzorům velké díky za to, že dětičky měly mnoho odměn. A děkujeme i ZKO Vratislavice za ukázku.

Občas se zastavit

Jsou chvíle, které je dobré si zapamatovat. Protože se sice mohou, ale nemusí opakovat. K takovým určitě patřila sobota 9. června. Skupina nadšenců, členů Mysliveckého spolku Kunratice – zahrady, ve spolupráci s obcí Kunratice připravila svým občanům, ale i těm ze sousedních a okolních obcí krásný zážitek. Rozhodli se vytvořit Zastaveníčko u svatého Huberta na lesním rozcestí Sedm cest u Kunratic. A protože se jim podařilo získat ke spolupráci i sousední obce Heřmanice a Dětřichov, byla to vlastně akce mikroregionu.

Ani nás už nepřekvapí, že nápad se zrodil, a to již před rokem, v hlavě „Heřmaničáka tělem a duší“ Milana Bouši, takto kapelníka nejlepší dudácké kapely v obci, ale také člena kunratického mysliveckého spolku. Od nápadu k realizaci ale byla dost dlouhá doba, naplněná spoustou práce od shánění sponzorů přes organizační zabezpečení až po tvrdou „makačku“ při úpravě terénu a vytváření poutního místa. To všechno se za obětavé pomoci dalších spolupracovníků i z řad kamarádů podařilo. A tak jsme mohli být onu sobotu u toho.

Setkání, které se konalo pod záštitou člena rady Libereckého kraje Jiřího Löffelmanna, zahájilo krátce po deváté hodině trubačské trio Valdštejn. A potom už se ujal slova Milan Bouša, který celý průběh s přehledem moderoval. Přivítal všechny účastníky a především vzácné hosty. V prvé řadě krajského hejtmana Martina Půtu, který přijel zcela nečekaně místo omluveného pana Löffelmanna. Dále starostu Frýdlantu Dana Ramzera, jelikož město se k akci ochotně připojilo. Nechyběli pochopitelně starostové všech tří obcí, které na uhrazení nákladů přispěly, tedy pan Milan Götz z „domácích“ Kunratic,

Vladimír Stříbrný a Dan Kopecký ze sousedních obcí Heřmanice a Dětřichov. Za Lesy ČR, LS Frýdlant, se zúčastnil pan Česlav Hejl a za Okresní myslivecký spolek Liberec paní Věra Bouzková. Početné bylo také zastoupení mysliveckých spolků z okolních obcí. Slavnost obohatila milá návštěva delegace Mysliveckého spolku Diana z polské Bogatynie i se spolkovým praporem.

Po těchto oficialitách Milan zaujal všechny přítomné příběhem svatého Huberta, předneseným krásnou starobylou češtinou. Poté předal slovo postupně hejtmanu Martinu Půtovi a starostovi Kunratic Milanu Götzovi, kteří po krátkých

proslovech odhalili kapličku Zastavení u svatého Huberta. A potom už dostal slovo ten nejdůležitější, farář RD ICLic. Pavel Andrš. Po velmi hezkém povídání, v němž několikrát přítomné nabádal k občasnému zastavení v současné uspěchané době, společně se dvěma faráři ze sousedního Polska posvětil Zastaveníčko a zároveň požehnal všem přítomným. Následovalo předání děkovných listů sponzorům, spoluorganizátorům a všem, kteří se na přípravě celé akce podíleli. Zejména na zemních pracích a zajišťování zázemí to byli především Heřmaničáci.

Zbývá dodat, že autorem svatohubertského motivu byl pan Karel Jurášek z Hejnic a konečné dílo včetně velmi roztomilé lavičky vytvořil Jarda Dědek, nám známý z posledních dvou heřmanických sochařských sympozií, kde postupně vytvořil hospodského a sedláka.

Co říci na závěr? Přijďte pobejt, určitě to stojí za to.

oba

Zajímavost

AVIA

Společnost je založena 19. června 1919 inženýry Pavlem Benešem a Miroslavem Hajnem. Název Avia je odvozenina od Klubu aviatiků, ke kterému oba patřili. Náplní společnosti měla být oprava a výroba letadel.

Rychle se rozvíjející společnost se roku 1929 stala součástí koncernu Škoda a došlo k výstavbě nových vlastních provozů v Praze-Letňanech. Do těchto prostor se firma definitivně přestěhovala v roce 1931.

Po II. světové válce se koncern uměle rozdrobil a Avia se stala součástí Československých závodů automobilových a leteckých. V roce 1946 začala vyrábět nákladní vozidla.

V roce 1960 je ukončena výroba letadel a firma Avia se zaměřuje už jenom na nákladní automobily. V roce 1961 Avia spojila síly s automobilkou Praga (v té době nesla název Automobilové závody Klementa Gottwalda).

V roce 1967 získává licenci od společnosti Saviem (koncern Renault) a začíná vyrábět modely SG2/SG3. Odběratelé mohou tyto typy znát pod označením Avia A15/A20/A30.

Rok 1983 – produkce Avia dosahuje 19 000 vozidel.

Po revoluci firma i nadále vyrábí nákladní automobily, ale roku 1992 podepisuje Avia prohlášení o záměru spolupráce s Mercedes-Benz při výrobě užitkových vozidel. Podmínkou bylo zavedení cla ve výši 40 % na dovoz, osvobození od cla pro dodávky firmy Mercedes-Benz a daňové prázdniny po dobu 10 let u nás. Tyto podmínky nebyly přijatelné a Avia byla privatizována českými subjekty.

V roce 1995 kupuje firmu Avia jihokorejská společnost Daewoo a stává se její součástí. Pod novým názvem Daewoo Avia inovuje modely Avia na A60/A75/A80.

V roce 2000 uvádí Avia na trh modely řady D, přesněji modely D75/D90/D100. V roce 2005 přechází Avia pod společnost ODIEN, kde zůstává pouze rok.

Rok 2006 znamená pro firmu Avia velké změny, je skoupena indickou společností Ashok Leyland. Firma opět mění název, a to na Avia Ashok Leyland Motors. Jelikož je ale firma ztrátová, je rozhodnuto o přesunutí výroby do Indie a rozprodeji české provozovny. Tento tragický moment se zapisuje do kroniky firmy v roce 2013.

V dubnu 2016 nevyrábějící Avii kupuje česká průmyslová skupina CZECHOSLOVAK GROUP, jejímž vlastníkem je Jaroslav Strnad. Skupina kupuje značku i prostory v Praze-Letňanech. Zde se již ale nevyrábí, celý výrobní proces je přestěhován na jaře roku 2017 do průmyslové zóny v Přelouči. V září je pod značkou AVIA Motors, s. r. o., světu předveden nový model Avia Euro 6.

V současné době firma zaměstnává přibližně 100 zaměstnanců.

Zdroj: avia.cz, wikipedia a článek z idnes.cz

Baťovy závody

Zrod této legendární obuvnické společnosti se datuje od 21. září 1894. Majitelé této zlínské firmy jsou sourozenci Antonín, Anna a Tomáš Baťovi, kteří do svého podniku vložili peníze z dědictví, a že to nebyly malé peníze. Původní název firmy byl A. & T. Baťa.

Proč zrovna do obuvnictví? Rodina Baťů měla dlouhou ševcovskou tradici, a tak rozhodnutí bylo jasné. Ustupují od tradičních modelů, které vytvářejí soukromí ševci.

V roce 1895 se vedení společnosti ujímá výhradně Tomáš. Antonín odchází na vojnu a Anna se vdává. A jelikož dříve nemohly vdané ženy pracovat, musí opustit rodinnou firmu a začíná se starat o svou vlastní rodinu.

V roce 1897 Tomáš Baťa představuje nový trend, tzv. „baťovky“. Jde o plátěnou obuv, která je díky své nízké ceně a krátké výrobní lhůtě dostupná i chudším lidem.

V roce 1905 dochází k rychlému rozvoji společnosti a obrovskému nárůstu výroby. Firma zaměstnává 250 zaměstnanců a za den vyrobí 2 200 párů bot. Tomáš je vynikající obchodník a dokáže okamžitě reagovat na potřebu zákazníka a právě odtud pochází slavné motto „Náš zákazník, náš pán”. V roce 1909 překročí firma hranice svého odbytu. Každý chce mít doma kvalitně ušité boty v originálním designu. A tak Tomáš zakládá prodejní agentury v Německu, na Balkáně a na Středním východě.

V roce 1917 prodej roste, počet zaměstnanců přesahuje 5 000 a ročně se vyrobí okolo 2 miliónů párů bot. Aby se Tomáš o své zaměstnance postaral, nechává vystavět firemní domy, nemocnice, zakládá školy, ale i nové prodejny a továrny.

Ale vše není tak růžové, jak se zdá. První zkouška přichází roku 1922, dochází ke změně měny, která snižuje nákupní sílu. A tak nastává riskantní krok, který se ale vyplatí. Ceny všech bot jsou sníženy o 50 %. O rok později zavádí nový systém, jednotlivé části výroby se stávají autonomními a jsou zodpovědné za vlastní hospodářský výsledek. Jediný úkol je, aby firma byla v kladných číslech. Je založena škola, která se soustředí na vychovávání budoucích manažerů firmy (praktický trénink). Výroba se stále zvyšuje a v roce 1927 dosahuje 15 miliónu párů bot za rok.

Ve 30. letech 20. století je Baťa předním exportérem obuvi na světě. Zakládá továrny ve Švýcarsku, Německu, Anglii, Francii, Jugoslávii, Holandsku, USA a Indii.

V roce 1932 Tomáš Baťa tragicky umírá při letecké nehodě na cestě do švýcarské továrny. Vedení společnosti se ujímá jeho nevlastní bratr Jan Baťa, pod jehož vedením se zaměření společnosti rozšiřuje a vyrábí se pneumatiky, letadla, jízdní kola.

Rozšiřování společnosti do zahraničí nabírá dynamické tempo. V roce 1937 jsou zakládány nové sklady v Holandsku, Singapuru nebo Francii. Společnost dokonce získává dvě lodě na přepravu svého zboží přes moře.

V roce 1939 Baťa provozuje 63 společností s různým podnikatelským záměrem. Obuvnický business však stále zůstává tím hlavním. Ve více než 30 zemích světa prodává Baťa přes 60 miliónů obuvi.

Roku 1940 přesouvá Tomáš J. Baťa část managementu společnost do Batawy blízko kanadského Toronta.

Po II. světové válce jsou všechny podniky Baťa ve východní Evropě znárodněny, firma Baťa začíná znovu budovat své postavení z poboček mimo východní Evropu.

V 60. letech 20. století centrála společnosti je pod vedením Tomáše J. Bati oficiálně přesunuta do kanadského Toronta. Společnost rozšiřuje svůj dosah, zakládáním nových továren posiluje rozvoj společnosti na mezinárodním poli.

V 70. letech Baťa rozšiřuje své portfolio o privátní značky, mezi které patří Bubblegummers, Power, Marie Claire, North Star.

V 80. letech se Baťa ještě více soustředí na maloobchodní prodej. Přichází s novým konceptem sportovního oddělení a otevírá velkoformátové prodejny.

Po roce 1989 je Tomáš Baťa pozván tehdejším prezidentem Václavem Havlem zpět do Československa a získává ocenění národního hrdiny. Otevírají se nové prodejny s hlavní centrálou ve Zlíně. V Dolním Němčí, které je dodnes jediným výrobním místem obuvi Baťa na území České republiky, zprovozňuje výrobní linky.

V 90. letech 20. století se firma soustředí na kreativitu, dokonalý produkt, vyšší kvalitu a služby. Výsledek je prémiová kolekce. 1995 Baťa znovu otevírá obchody v Rusku, Polsku, Chorvatsku a Slovinsku.

V roce 2001 se ujímá vedení společnosti zakladatelův vnuk Tomáš J. Baťa. Mění se struktura společnosti, jejíž politika je rozdělena na 4 hlavní obchodní jednotky, které dohlíží na určité regiony. Díky tomuto rozdělení se efektivita působení v jednotlivých regionech zvyšuje.

V roce 2006 se Baťa podílí na modernizaci továrního komplexu Batanagar blízko Kalkaty. Komplex zahrnuje stavbu 2 500 domů pro zaměstnance, stavbu nemocnice, školy, IT parku, hotelu a luxusních bytů. Nadále upevňuje svou pozici.

V roce 2008 je založena Bata Emerging Markets Unit, jejímž cílem je zefektivnění aktivit v Latinské Americe, Africe, Asii a Indii. O rok později je v italské Padově založen European Shoe Innovation Centre (SICE). Toto centrum mapuje výzkum nových materiálů, technologií, designuje produkty od předních světových dodavatelů a dodává je do všech evropských prodejen.

V roce 2010 byla založena společnost The Bata Children's Program, která ve spolupráci s různými specialisty realizuje projekty, jejichž cílem je pomoci rodinám a dětem po celém světě na poli zdravotním, při rozvoji podnikání, soustředí se na vzdělání či pomoc při přírodních katastrofách. V současné době působí v 19 zemích.

Zdroj: www.bata.cz

Informujeme

beginne

jazykové kurzy

Začínáme v září

Jazykové kurzy němčiny pro všechny věkové kategorie

Kurzy

září–leden, únor–červen

Maximálně 8 osob v kurzu

...naučíme Frýdlantsko německy!

Soňa Hübscherová
Mírové nám. 272, Nové Město pod Smrkem
tel.: 734 769 735, www.beginne.cz

Informujeme

Akce

Srpen:	30. 7. - 4. 8.	Řezbářské sympózium
Září:	1. 9.	Heřmanické šedesátkování
	14. 9.	Den IZS
	15.-16. 9.	150 let od založení SDH Frýdlant
	21. 9.	Vzpomínka na O. Kodeše + 100 let republiky
		Šachové hry
		Fotbal
Říjen:		Divadlo

Soutěž

Kdo zašle redakční radě nejkrásnější pohlednici z prázdnin a dovolené, vyhraje tajnou výhru.

Vtip na prázdniny:

Vegetarián je starý indiánský výraz pro špatného lovce

Heřmanický občasník, ročník 8, číslo 3. Vydává obec Heřmanice, Pov. MK ČR E 17534.
Redaktor Oldřich Baťka (oba), tel. 721 068 233, e-mail olda.bat@gmail.com
Za příspěvky od občanů nenese redakce žádnou odpovědnost. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky zkrátit.
Grafická úprava Ivana Frankelová. Technické zpracování Martina Strnadová a Pavlína Reinhardtová.